

Οἱ πελεκᾶνες διατρίβουν εἰς τὰς ὀχθὰς ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἔξ εἰς τὰς παραθαλασσίας. Τρέφονται δὲ κοινῶς ἀπ' ὀψάρια, μολονότι κάποτε τρώγουν ἐρπετὰ καὶ μικρὰ τετράποδα. Πετοῦν μὲ ταχύτητα ἐξαισίον, καὶ ἔχουν δύναμιν τινὰ παράδοξον νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὰ ὕψη. Ἡ δύναμις αὕτη ἐνεργεῖται, ἐνῷ ἀλιεῖουν. Ὅταν δὲ ἀπὸ τὴν μετέωρον αὐτῶν θέσιν ἀνακαλύψωσιν ἰχθὺν ἢ ἰχθύας ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καταφέρονται μὲ τάχος ἀκατανόητον, ἔξ θορυβοποιούντες μὲ τὰς ἐκτεταμένας αὐτῶν πτέρυγας, ὥστε νὰ ζαλίωσιν καὶ νὰ τρομάξωσιν τὸ θήρευμα, πίπτειν ὀρμητικῶς, καὶ γεμίζουν τὰ πουργία των, ἔπειτα δὲ σύρονται εἰς τὸ παραιγιαλίον διὰ νὰ θεραπύσωσιν τὴν λαίμαργον αὐτῶν ὀρεξιν. Τὰ ὀψάρια, ὅσα ἐπαίρνουν οὕτω μέσα εἰς τὸν σάκκον, τὰ μασσοῦν ὀλίγον τι πρὶν τὰ λάβωσιν εἰς τὸν στόμαχον· καὶ ἡ μάσσησις αὕτη τὰ καθιστάνει τροφήν ἀρμοδίαν ἔξ διὰ τοὺς νεοσσοὺς. Ἀναμφιβόλως δὲ, τὰ αἵματηρὰ ἰχνη, ὅσα ἐκ τούτου ἀφίνονται ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον ὅτι τρέφει τὰ τέκνα τῆς μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα.

Οἱ πελεκᾶνες καθίζουσιν μὲν καὶ κοιτάζουσιν ἐνίοτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους δένδρων· ἀλλ' οὐδέποτε κατασκευάζουσιν τὰς φωλεὰς των εἰς τοιαύτην θέσιν. Πάντοτε ἐκλέγουν σχισμὴν τινὰ βράχου, ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον ὑδάτος. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν κοπιάζουσιν ὁμοῦ νὰ κτίσωσιν τὴν φωλεάν ταύτην, ἥτις εἶναι μεγάλη καὶ βαθεῖα, ἔξ σκεπασμένη ἐσωτερικῶς μὲ βούτον καὶ μὲ χνοῶδη περὰ. Ἡ μήτηρ γεννᾷ ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρα αὐγά, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθεται μὲ ἀκάματον ὑπομονὴν διὰ τεσσαράκοντα τρεῖς ἡμέρας, λαμβάνουσα ζωοτροφίαν ἀπὸ τὸ ἀρσενικὸν καθ' ὅλον αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα. Οἱ νεοσσοὶ κατὰ πρῶτον μὲν εἶναι ψαροί· ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίτην ἀλλαγὴν τῶν πτερῶν, λαμβάνειν λάμπον τι λευκὸν χροῶμα.

Τοῦ πελεκᾶνος ὑπάρχουσιν διάφορα εἶδη· ὁ λευκός, ὅστις εἶναι ὁ κοινότερος, φέρει τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα, Πελεκᾶν Ὀνοκρόταλος. Εὐρίσκονται δὲ, εἴτε ἀγγεληδόν, εἴτε μεμονομένοι, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ἔξ κάποτε εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΤΙΣ, διατρίβων εἰς φρούριον τῆς Ἰταλίας, ἔμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῇ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἠμπόρουσαν νὰ προμηθευθῶσι τὰ διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκαϊότατα ὀψάρια. Τὴν ἡμέραν

ὅμως τοῦ γάμου ἐφανερώθη πτωχός τις ἀλιεὺς μὲ ῥόμβον μέγιστον, ὡς νὰ εἶχε πλασθῇ ἐπίτηδες διὰ τὴν περιστάσιν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φρούριον, καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τοῦ ἰχθύος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐδιώρισεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ἀναφέρῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ ἀμέσως. Ἐκατὸν ῥαβδίσματα εἰς τὴν γυμνὴν μὲ ῥάχιν, ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεὺς, εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ὀψαρίου μὲ. Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὅχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, Ἐκατὰ λοιπὸν, ἐξεφώνησεν· οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς, μὲ ὅλον τοῦτο, χρειάζομεθα τὸ ὀψάριον· ὅθεν δὲς τον ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάχιν, πλην ἐλαφρά.' Ἦρχισε λοιπὸν νὰ ξυλοκοπῇ αὐτὸν ὁ ὑπὸ κτηνῶν ἐνῶπιον τοῦ εὐγενούς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς σου ὀψαρεὺς ἔφαγε τὰς πεντήκοντα, Ἐστάσου, στάσου!' ἐφώνασεν· ἔχω ἓνα σύντροφον, εἰς τὸν ὁποῖον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πεντήκοντα.' Τί! ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· ἔχομεν δύο τοιοῦτους μωροὺς εἰς τὸν κόσμον; εἰπέ μας ποῖος εἶναι αὐτός, νὰ στείλω νὰ τὸν φέρω.' Ἄν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ὀψαρεὺς· εἰς τὴν πύλην σας κάθεται· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστρεψε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἕως οὗ ὑπεσχέθην νὰ τὸν δώσω τὸ ἥμισυ τοῦ ὅ,τι ἤθελα ἐπάρειν διὰ τὸ ὀψάριόν μου.' Ὡ, Ὡ, εἶπεν ὁ εὐγενὴς· φέρετέ τον ἐπάνω εὐθύς, καὶ θέλω τοῦ δώσω τὸ ἥμισυ, κατὰ τὴν συμφωνίαν, σωστὸν, ὁλόσωστον. Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πεντήκοντα, ἔξ καλὰς, ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέειπε ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἀλιεὺς ἀνταμείβθη πλουσιοπαρόχως.

ΟΙ ΨΩΜΟΖΗΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὁ μετὰ ταῦτα ἅγιος ἐπονομασθεὶς, —γεννηθεὶς 1172, ἀποθανὼν 1226, —εὐδὲς πλουσίον πραγματευτοῦ ἀπὸ τὸ τῆς Ὀμβρικής Ἀσπίσιον, ἀκούσας ποτὲ τὸ εὐαγγέλιον προστάζον τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐγκοσμίων, ἐνθουσιάσθη τόσον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν του εἰς τὴν πνευματικὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν. Ἀπέδωκεν εἰς τὸν πατέρα του τὰ καλὰ ἱμάτιά του, ἐνεδύθη ὡς ψωμοζήτητης, καὶ ἐκβίβηκε νὰ κηρύττῃ τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον. Πάραυτα ἠνώθησαν μαζῇ του πολλοὶ μιμηταί. Ἐζωσμένοι μὲ σχοινίον, χωρὶς ἀργύριον, τὸ ὁποῖον ἀπληροῦνθησαν διόλου, ἐπεριπάτουσαν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐνήστευαν, ἐπροσεύχοντο, ἐδαί-

ροντο τὰ νῶτα με μάλιστα, ἔ παρημέλουν πᾶσαν
θεραπείαν τοῦ σώματος. Συγγραφεὺς τις τῆ με-
σαιῶνος διηγείται, ὅτι ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ',
ὅτε ὁ ἅγιος Φραγκίσκος τοῦ ἐξήτει τὴν ἄδειαν
νὰ συστήσῃ μίαν νέαν ἀδελφότητα, ἀπεκρίθη
πρὸς αὐτὸν, 'Σὲ συμβουλευω, ἀδελφέ μου, νὰ
κυλίσαι εἰς τὴν λάσπην μαζὶ με τοὺς χοίρους,
ἐπειδὴ με ταύτην τὴν ἐταιρίαν φαίνεσαι ὁμοιό-
τερος παρὰ με πνευματικὴν ἀδελφότητα.' Ὁ
ἅγιος ἤκουσε με τὰ σωστά του τὴν συμβουλὴν
ταύτην, ὑπῆγε καὶ συνεκλύσθη με τοὺς χοίρους
εἰς τὴν λάσπην, καὶ ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν
Πάπαν καταλασπώμενος. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ
πρᾶγμα, ὁ Ἰννοκέντιος τοῦ ἔδωκε στοματικῶς
τὴν ἄδειαν (1210), καὶ ὁ Φραγκίσκος ἠδύσησεν
ἀκόμη περισσότερον τὴν αὐστηρίαν τῆς ζωῆς
του, καὶ περιῆλθεν ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ τὰ
ἐξαπλώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς. Οἱ ζηλωταὶ τῆς
ἐστόλισαν τὸν βίον του με τερατώδη θαύματα,
καὶ ἐπ' ἀληθείας ἔβαλαν σκοπὸν νὰ δείξωσι τοῦ
Φραγκίσκου τὰ θαύματα μεγαλῆτερα τῶν τοῦ
Χριστοῦ θαυμάτων. Οὕτω διηγουνται πρὸς
τοὺς ἄλλους, ὅτι ὁ Χριστὸς ὠμίλησε πολλάκις με
αὐτὸν, καὶ τοῦ ἐνεχάρησεν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς
τοὺς πόδας τοὺς τυλὰς τῶν ἡλίων τῶν σωτηρίων
παθημάτων τῆς. Τὸ 1223 ἐβεβαίωσεν Ὁσώριος ὁ
Γ', τὸ νέον τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν, τὸ ὁποῖον
ὑπεχρέωθη, καθὼς ὅλα τὰ μοναχικά τάγματα,
εἰς τὰς τρεῖς ἐνόχους ὑποσχέσεις τῆς πτωχείας,
σωφροσύνης, καὶ ὑπακοῆς· τὸ πρῶτον ὅμως
με ἀνήκουστον ἕως τότε ἀκρίβειαν. Κάνεις δὲν
ἐσυγχωρεῖτο νὰ ἔχη ἢ νὰ δεχταί ἀργύριον, καὶ
τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ἐνδύματα, τροφαί,
κτλ., δὲν εἶναι κτήμα μερικὸν, ἀλλ' ὅλου τοῦ
τάγματος. Καὶ τὸ τάγμα αὐτὸ δὲν συγχωρεῖται
νὰ ἔχη κτήματα περιττά· δὲν δύναται λοιπὸν νὰ
λαμβάνῃ ὑποστατικά χαρίζόμενα εἰς αὐτό.
Ὅσοι ἐξέτρεψαν ἐργόχειρον, χρεωστοῦν νὰ ἐργά-
ζωνται, ἀλλὰ κανεὶς νὰ μὴν ἐντρέπεται τὴν ψω-
μοζήτησιν. Ἡ θανασθεῖα γενικῶς ἀλάρησις
αὕτη τοῦ κόσμου ἐνθουσίασε τὸσους ζηλωτάς,
ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ τόποι ἐβριθάν ἀπὸ
Φραγκισκανοῦς. Ἡ κτίσις τῶν μοναστηρίων
τῶν ἦτον εὐκολωτάτη, ἐπειδὴ δὲν ἐχρειάζοντο
εἰμὴ σκεπαστὴν καὶ τοίχους, καὶ ἦτο ὡς
προσταγμένον νὰ ἦναι αἱ ἐκκλησίαι τῶν μικραὶ
καὶ ἀκαλλώπιστοι. Τὸ ἐνδύμα των, κατὰ πα-
ράδειγμα τοῦ διδασκάλου των, ἦτο χοιρῶν καὶ
μαυρεδινῶν ἐπανωφόριον ὡς ἀν σακκίων, ἔχον
εἰς τὸν αὐχένα σφραγισμένον κάλυμμα, με τὸ
ὁποῖον ἠδύναντο νὰ σκεπάζωσι τὴν κεφαλὴν, ἔ
ὠνομάζετο Καπῆκι. Ἐκ μετριοφροσύνης ὠνομά-
ζοντο μικρότεροι ἀδελφοί (fratres minores, ὅθεν
τὸ Μικροῖται). Ὑπῆρξαν δὲ καὶ λαϊκοί, οἵτινες

ἠνώθησαν με τοὺς Φραγκισκανοὺς, καὶ εἶχαν
χωριστοὺς κανόνας χωρὶς τὴν αὐστηρὰν μοναχι-
κὴν διαίταν. Ὀνομάζοντο δὲ οὗτοι τερτιάριοι
(τριαδικοί) καὶ ἐπιστήθιοι ἀδελφοί. Πάραντα
ἐμεγίσθησαν οἱ Φραγκισκανοὶ εἰς πολλὰ κλωνά-
ρια. Πνευματικοί, Γυμνόποδες, Καπουκίνοι,
κτλ., εἶναι ὅλοι μέλη τῆς μεγάλης ἐκείνης
ἀδελφότητος.

Σύγχρονοι σχεδὸν τῶν Φραγκισκανῶν ἐγεννή-
θησαν οἱ Δομινικανοὶ ἢ Διδασκτικοί. Ἰσπανὸς
τις Δομίνικος, γεννηθεὶς 1170, ἐκ τοῦ εὐγενοῦς
οἴκου τῶν Γουζεμάνων, περιελθὼν τὴν Λαγγου-
εδοκίαν, ἐγνώρισε με λύπην τῆς καρδίας του τὴν
πλάνην τῶν δυστυχῶν Ἀλβιγαίων. Ἐπόνησεν ἡ
ψυχὴ του ὅτι τόσα ἀπολωλότα πρόβατα τρέχ-
ουσιν εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν,
καὶ ὁ ζῆλός του ἀνεφλέχθη νὰ εὐεργετήσῃ τὸ
ἀξιοθνήσκον τοῦτο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος.
Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσύστησεν εἰς τὴν Το-
λῶσαν ἀδελφότητα περιερχομένων διδασκάλων,
οἵτινες ὑπεχρέωθησαν νὰ διδάσκωσιν ἀδιακό-
πως τοὺς αἰρετικούς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὁ
Πάπας ἐπεκύρωσε τὸ τάγμα τοῦτο (1216), τὸ
ὁποῖον τόσον ταχέως διεδόθη, ὥστε μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ ἀρχηγέτου (1221) ἦτον ἤδη διη-
ρημένον εἰς ὀκτὼ Ἐπαρχίας. Εἰς πολλὰ δὲ
συμφωνεῖ τὸ τάγμα τοῦτο με τὸ τῶν Φραγκι-
σκανῶν.

Καὶ εἰς τοὺς Δομινικανοὺς καὶ εἰς τοὺς
Φραγκισκανοὺς ἐχώρισαν οἱ Πάπαι προνόμια ἔ
ἐλευθερίας, καὶ οὗτοι πάλιν ἦσαν ἀντὶ τούτων
ὠφελίμοι εἰς ἐκείνους, ὅσον οἱ μισθοφόροι στρα-
τιῶται εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἡγεμόνας. Εἶχαν
προνόμιον νὰ ἐξομολογῶσι πανταχοῦ, νὰ δίδωσιν
ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, νὰ διδάσκωσιν ὅπου ἤθελαν,
καὶ κανεὶς ἱερεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς κλείσῃ τὸν
ἄμβωνα, ἐὰν ἤθελαν νὰ διδάξωσιν ἐπάνω του.
Οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐκκλησιῶν ἐπαραπονοῦντο κατ'
αὐτῶν, πλὴν εἰς μάτην. Ὁ λαὸς τοὺς εὐλαβεῖτο,
καὶ τοὺς ἐπρόσφερε τόσα δῶρα, ὥστε οὗτοι
ἐλισμόνησαν τὴν πρώτην εὐχὴν των, ἔ συνῆγαν
μεγάλους θησαυροὺς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος
κατὰ τὴν συνήθειαν ἐρρέεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Οἱ Δομινικανοί, παρεκτός τοῦ ἔργου τῆς διδα-
σκαλίας, ἀνέλαβαν καὶ τὴν φροντίδα νὰ κατα-
σκοπεύωσιν αἰρετικούς καὶ νὰ τοὺς καταδίδωσι.
Πρῶτοι κριταὶ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἱεροδικασταὶ
ὑπῆρξαν οἱ Δομινικανοί.—ΚΟΥΜΑΣ.

ΤΟ 1821 ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Μεγάλης Βρετα-
νίας καὶ Ἰρλανδίας 216 ἐφημερίδες· τὸ δὲ 1833 εἶχαν αὐξήσῃ
εἰς 369· ἔχουν, 248 εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 46 εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ 75
εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Μίνον εἰς τὸ Λονδῖνον ἐδημοσιεύοντο 55·
13 καθ' ἡμέραν· 6 δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος· καὶ 36 καθ' ἐβδομάδα.